

at Militærbudgetterne komme ind under Statskassen? Som det nu ligger for med Hensyn til de to Aar, der er Tale om, er det i Virkeligheden kun et Formspørgsmaal, om Udbetalingerne skulle ske direkte fra Statskassen eller gennem Kolonialkassen. Der er først Udsigt til, naar de to Aar ere gaaede, at man saa vil komme til det Resultat, som den ærede Finansminister mener, er rigtigt. Men Ingen kan dog hørge derfor. Naar Oplysningerne komme til at foreligge for os, kunne vi først dømmе derom. Nu er Sagen ikke moden til endelig Paafjendelse fra vor Side.

Finansministeren (Estrup): Den ærede Ordfører angav, at Udvalgets Flertal ikke vilde foretage nogen Forandring i Kolonialloven. Det undrede mig, da selve Udvalgets Flertal har stillet Forslag til Forandring i Kolonialloven som Betingelse for at yde den Hjælp, som det vil give. (Ordføreren: Det er noget Andet!). Det er Et og det Samme! Den ærede Ordfører har endvidere villet gjøre gjældende den finansielle Forskjel, som der var mellem det, Flertallet tilbyder, og det, jeg har forlangt. Der er ingen finansiell Forskjel. I Realiteten bliver det akkurat Et og det Samme — for Statskassen, ikke for Kolonialkassen — enten Pengene ydes som Laan, eller om de ydes overensstemmende med Lovforslaget som en Statsudgift, idet Lovgivningsmagten har i sin Haand til enhver Tid at kunne inddrage saa store Beløb fra Kolonialkassen, som den vil, og Mere, end Kolonialkassen evner, kan der jo ikke blive betalt tilbage, hvis Pengene ydes som Laan. I denne Henseende er det altsaa Et og det Samme, men ikke i anden Henseende, thi hvad man kommer til at mangle, naar Bidraget ydes som Laan, det er Anerkjendelsen af, at det er Statens Pligt at opretholde No og Orden. I det Forslag, som er stillet af Flertallet, læses let det Modsatte. Der læses nemlig deraf, at det skal vedblivende være Koloniens egen Opgave at bevare sig selv, idet den vedblivende skal bære Byrden deraf.

Ordføreren (Suel): Jeg vil atter gjøre opmærksom paa, at det Forslag, der foreligger, er et intermitent Forslag. Det, som den høitærede Finansminister vil, er nu sieblifkelig at slaa Noget fast, og det kunne vi ikke være med til, fordi vi faaue Oplysninger om, hvorvidt det er det Rette eller ikke. Jeg maa fastholde, at det overfor Statskassen ikke bliver uden Forskjel, om Bidraget ydes som Laan eller ikke. Den høitærede Finansminister henviste til, at Staten har det i sin Magt at inddrage disse Udgifter igjen gennem Bidragene til Fællesforsødenhederne; men det bliver ikke det Samme. Naar vi have en Forandring paa Kolonialkassen isølge en Lov, og Kolonialkassen er istand til at betale, saa betaler den. Men noget Andet er, naar man skal til at fastsætte Bidraget til Fællesudgifterne, thi

da kommer der mange andre Hensyn til, som ikke tages, naar Spørgsmaalet er om at betale et Laan tilbage eller ikke. Saa kommer der Spørgsmaal frem om forskjellige Udgifter, som ellers ikke vilde komme frem. Forsaavidt endelig som den høitærede Finansminister mener, at vi ogsaa ved vort Forslag vilde gjøre en Forandring i Kolonialforsatningen, skal jeg sige, at det er ganske vist, men det er kun en midlertidig Forandring. Jeg skal bemærke, at forsaavidt den høitærede Finansminister i sit første Foredrag mente, at det var Forudsætningen for vort Forslag, at Kolonialraadet skulde suspenderes i Mellemtiden, da er det mig ikke forklarligt, hvorfra den høitærede Minister har faaet denne Ansuelse. Der er Intet udtalt derom i Betænkningen, og jeg ser heller ikke, at det er en nødvendig Følge af vor Plan. Lvertimod, vi have haft den Opgave i den Mellemperiode, det Interregnum af 2 Aar, som efter vort Forslag vil komme, at holde os saa nøie som mulig til det Bestaaende. Vi vilde være saa konservative som mulig, indtil man har faaet alle de fornødne Oplysninger. Først da vil det efter vor Ansuelse være rigtigt at tage sin endelige Bestemmelse, som den høitærede Minister nu vil have tagen strax. Vi mene, at Spørgsmaalet om at tage en endelig Bestemmelse maa opsættes til om 2 Aar, naar Oplysningerne foreligge.

Finansministeren (Estrup): Det ærede Flertal foreslaar en Suspension af Kolonialloven for 2 Aar, det ærede Mindretal foreslaar den for 4 Aar. Jeg kan ikke se, at Forskjellen er saa stor, at der derpaa kan reises nogen Paastand om Modstand mod Mindretallets Forslag, som jeg har erklæret mig villig til at gaa ind paa. Det, som er min Hovedindvending mod Flertallets Forslag, er, at det kun giver Løfter for Fremtiden, men Intet giver for Dieblifket i Retning af at tilveiebringe stabile Tilstande derovre, og det er netop det, som forekommer mig at være en Pligt, som paahviler os. Det ærede Medlem veed jo ikke engang, om han til den Tid, om 2 Aar, vil være istand til at bidrage Noget til, at disse Løfter blive indfrieede. Jeg holder mig overbevist om, at dersom Flertallets Forslag blev Lov, saa vilde den ærede Ordfører faae Troen ihænde paa, at han tager feil gennem det Indtryk, som en saadan Lov vilde gjøre paa det Sted, hvor han tror at tilveiebringe Tillid til Bevarelsen af No og Orden og stabile Tilstande. Jeg holder mig fuldstændig overbevist om, at den første Post, der kom tilbage, vilde give det ærede Medlem Troen ihænde paa, at det langtfra der, hvor det gjælder, vilde blive opfattet som noget Beroligende, tværtimod det Modsatte.

Ordføreren (Suel): Men det er heller ikke det, jeg mener. Den høitærede Minister brød